

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΪΛ

ΤΖΑΚ Ο ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Ρουθ έκλεισε την πόρτα πίσω της και ιρο-
χρώνοντας προς τόν άνδρα της, του φώ-
ναξε :

—Ροβέρτε, δέν θά πάς στην 'Ιατρική 'Ε-
ταιρεία ;. Είν' άργά και δέν είνε ευγενικό
νά σε περιμένουν τόσο κύριοι!..

—'Ο Φίτζεραλδ άνασθήκωσε ήρεμα τό κε-
φάλι του και κυττάζοντας κατάματα τή γυ-
ναίκα του, τής άποκρίθηκε :

—'Μπά!.. Σ' άνησυχεί λοιπόν αυτό ;. 'Α-
κούς έκει νά περιμένουν τόσο κύριοι, πού
ανάμεσα τους μπορεί νά είνε ίσως κι' ό έκλεκτός σου!... Μήπως
θέλεις νάρθης νά τον δής;...

'Η Ρουθ γίηκε μέ μιάς κάτωρη. 'Αρχισε νά τρέμη καταγα-
νακτισμένη και μόλις ό σύζυγός της τέλειωσε, του φώναξε :

—'Η γλώσσα σου είνε άνυπόφορη!.. Λές κι' άποφάσεις νά
κάνης τή ζωή μου άβίωτη!.. 'Αν έξακολουθήσης έτσι, τό καλύτε-
ρο πούχομε νά κάνουμε είνε νά χωριστούμε.

—Νομίζεις, θησάρει μου, ότι μπορεί νά γίνη αυτό ;. τήν ρώ-
τησε μ' ένα ειρωνικό τόνο ό Φίτζεραλδ, ένώ συγχρόνως σηκω-
νότανε από τήν πολυθρόνα του.

Και προχωρώντας κοντά στη γυναίκα του, σαν μιά γά-
τα που προσπαθεί νά πιάση έναν ποικτικό, συνέχισε :

—'Όστε νομίζεις ότι θάταν καλό νά χωριστούμε ;.
Και πού θά πήγαινες άν χωριζόμαστε ;. Μήπως σκέφτε-
σαι νά ζήσης άπ' έδω και πέρα μέ τον ;...

—Αυτό είνε δικός μου λογαριασμός!.. Τόν δίκειωσέ έκει-
νη έξοργισμένη. Δέν θά λογοδοθήσω ποτέ σέ ανα!.

Τότε ό Φίτζεραλδ, μ' ένα άπότομο πήδημα, άρπαξε τή
γυναίκα του άπ' τή γέφυρα και σφίγγοντάς τή μ' όλη του τή
δύναμη, προσπαθούσε νά τή γονατίση κάτω.

'Η Ρουθ όμως, άντιτάσσοντας άπελπιστική άντίσταση,
άρχισε νά ξεφωνίζει :

—Μή μέ σφίγγεις!.. Θά φωνάξω βοήθεια!.. Θά σου
στοιχίω άκριθά αυτό!.. 'Αν ό πατέρας μου λείπει άπ'
τὴν 'Αγγλία, ύπάρχει κάποιος άλλος έδω, πού θά σου
ζητήση λογαριασμό!.. Πρόσεξε, λοιπόν και μή...
Μά δέν πρόφτασε ν' άποτελειώση τή φράση της, γιατί
ό Φίτζεραλδ, άφήνοντας μία κραυγή, πού δέν είχε τίπο
τό νά ανθρώπινο, έπεσε άπάνω της, μ' όλο τό βάρος του
και τή έρριξε κάτω.

Μιά κραυγή άγώνιας και τρόμου ξεφύγε άπ' τή χείλη
τῆς Ρουθ, μόλις είδε τους άφρούς της λύσσας πού βγαί-
νανε άπ' τό στόμα του άνδρός της και τήν παραφροσύνη
πού άλλοίονε τό πρόσωπό του.

—Θά σέ πνίξω, σκύλα!.. ούρλιαξε ό Φίτζεραλδ. Θά
σάς πατήσω έδες στό κεφάλι!.. Θά έξοντώσω τήν φύτρα
σου, τή φύτρα των έχίνδων!.. Είμαι άπεσταλμένος του
Θεού γι' αυτό τό έργο!..

Μουγκρίζοντας έτσι ό Φίτζεραλδ, έσφίγγε συγχρόνως
μέ δύναμη τόν λαιμό τῆς γυναίκα του.

'Η δυστυχισμένη Ρουθ νόμιμο πώς έφτασε ή τελευ-
ταία της στιγμή. 'Ανέναντι μέ μεγάλη δυσκολία κι' έννοιας έλα
τά άντικείμενα γύρω της νά χορεύουν έναν τρελό χορό!..

—'Αξφνα όμως ό δόκτωρ Φίτζεραλδ άλλαξε άπότομα. Τό α-
λοιωμένο πρόσωπό του έγινε ήρεμο μέ μιάς, ή θηριώδης λάμ-
φης τών ματιών του έθουσε και κυττάζοντας κατάματα τήν μι-
σοπεθαιμένη άπ' τήν άγώνα της γυναίκα του, άρχισε νά τήν έ-
κετέει.

—Ρουθ, συγχώρεσε με!.. Ξέρεις πόσον τρελλά σέ λατρεύω.
Δέν είν' ανάγκη νά σου πω ότι γιά τίποτ' άλλο δέν φρονιζώ
τόσο, όσο γιά τήν ευτυχία σου. Δέν θέλω τίποτ' άλλο από έσένα,
παρά νά μου είσαι πιστή. Μοδ όρκίζεσαι πώς θά μου είσαι πι-
στη σ' όλη μου τή ζωή ;.

'Η Ρουθ, γιά νά ξεφύγη μιά
ώρα γρηγορότερα από κοντά
του, πού άπάντησε μέ σταθερή
φωνή :

—Είσαι ό νόμιμος σύζυγός
μου κι' όφείλω νά σου είμαι
πιστή, άλλα κι' έσύ δέν πρέπει
νά μέ ύποπτεύεσαι και νά μου
φέρνεις μ' έναν τέτοιο τρό-
πο!..

—Στ' όρκίζομαι, Ρουθ, ότι
ποτέ πειρά δέν θά σου φερθώ
άσχημα!.. τῆς είπε ό Φίτζε-
ραλδ.

Και πιάνοντας τό μέτωπό

του, ψιθύρισε :

—'Αχ, αυτός ό αιώνας ποнокεφάλός μου!.. Δέν ξέρω τί είνε
αυτό πού σφυροκόπη τό μέτωπό μου, βαθειά μέσα στό
κρανίο μου!.. Ρουθ, πρόθεσε, δυναμώνοντας τήν φωνή του, ά-
φής με μόνον, σέ παρακαλώ, πήγαινε!.. Πρέπει νά έτοιμαστώ
γιά νά πάω στην 'Εταιρεία.

—Ναι, είνε άργά τό άπάντησε εκείνη, βαδίζοντας προς τήν
πόρτα.

Μόλις ό γιατρός Φίτζεραλδ έμεινε μόνος, του, γέμισε γρήγο-
ρα-γρήγορα μιά σύριγγα μ' ένα άχρωμο υγρό κι' έκανε μιά ένε-
ση στό μπράτσο του. Τ' άποτέλεσμα τῆς ένεσεως αυτής ήταν
κεραυνοβόλο. 'Επειτα από λίγες στιγμές τά βλέμμάτα του έ-
λαμπαν γλυκά και γενικά άπάνω στό πρόσωπό του καθρεφτιζό-
ταν ή γαλήνη.

Τό άχρωμο εκείνο υγρό ήταν μορφίνη. 'Ο γιατρός Φίτζεραλδ
έπρεπε νάταν από πολλά χρόνια μορφινομανής, γιατί ή ποσότης
τῆς μορφίνης πού χρησιμοποιούσε ήταν αρκετή γιά νά έπιφέρει
τό θάνατο σ' έναν άσυνήθιστον όργανισμό. Στόν Φίτζεραλδ ό-
μως δέν είχε κανένα άλλο άποτέλεσμα, παρά νά του χαλαρώση
τά νεύρα και νά τόν κάνει ηηθάλο.

—Δέν έκανα καλά! άρχισε νά μονολογεί τώρα ό Φίτζεραλδ
σφεκτικός. 'Επρεπε νά τίς δείξω πώς δέν ξέρω τίποτε!.. 'Ενώ
τόρα, άν είν' αλήθεια όσο μου είπε ό χαμένος εκείνος
ό 'Οκονον, θά λάθη τά μέτρα της!.. 'Αχ, γιατί νά μ'ην
μπορού νά συγκρατήσω τά νεύρα μου!..

Κι' άφού στάθηκε βουθός, σαν άγαλμα, λίγες στι-
γμές, άρχισε νά ταξινομή τά χαρτιά του μέσα στον
γαρτοφύλακά του.

—'Όχτά και δέκα!.. ψιθύρισε, βλέποντας τό ρολόγι
του. Στις όχτώ και μισή θά είμαι στην 'Εταιρεία...
Στις 9 θά τελειώσω τήν ανακοίνωσή μου... Θά προφα-
σιστώ τότε πώς μ' έπιασε μιά άξφαρη ζάλη και θά ζη-
τήσω νά αναβληθί ή συζήτησίς... 'Ετσι θά προφτάω
νάμια στις έννηα και μισή μέ δέκα στην Βάλθουρβ-
στρήτ. 'Α, βέβαια!.. 'Ετσι πρέπει νά κάνω, γιά νά έ-
ξασκρίθώω αν είνε πραγματικά όσο μου είπε ό έντι-
μότατος κύριος 'Οκονον!.. Γιά τήν μεταμφίση μου δέν
χρειάζομαι ούτε πέντε λεπτά.

Κι' άφού ετοιμάσθη, χτύπησε τό κουδούνι τῆς ύ-
πηρεσίας κι' έπεσε στον ύπνρητό του, πού παρουσιαστή-
κε άμέσως άχεθόν μπροστά του :

—Τζιμ, φεύγω τώρα άμέσως γιά τήν 'Ιατρική 'Ε-
ταιρεία. Διαβίθατέ το αυτό στην κυρία σου και πές
της ότι είνε θυμωά νά δεπνήσω άπόψε μαζί της. Στις
έντεκα παρά τέταρτο θά είμαι έδω.

Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ ΚΕΡΔΙΖΕΙ ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ
ΠΟΥ ΕΒΑΛΕ ΜΕ ΤΟΝ ΜΟΥΡΦΟΥ

Κατά τις έννηάμιση ή ώρα τό θράδυ της ίδιας ήμέ-
ρας, μπροστά στην μεγαλοπρεπή έξοχώρα, ενός μεγα-
νού της Βάλθουρβστρήτ, στεκοίτουσαν μιά φίλη και
λεπτή γυναίκα, κομψότατα ντυμένη κι' ένας νεαρός κύ-
ριος και ενομιλούσαν...

'Ο νέος κυττάζοντας μέ θαυμασμό τήν κυρία πού συνώδεε,
τῆς ψιθύρισε σέ μιά στιγμή :

—'Η άπομηνή σας μεταφίσεις, κ. Χόλμς, ύπερβαίνει κάθε
άλλη προηγουμένη. Μά τήν πίστι μου, αν σας συναντούσα ξα-
φικά στό δρόμο... θά σας έρωτεύομουν!..

—'Αλήθεια;.. του άπάντησε χαμογελδώντας... ή κυρία.

—Ναι. Σ'ας έσβαίω, ότι είνε θαυμάσια ή μεταμόρφωσίς σας,
δάσκαλε!

—Τό πιστεύω, Χάρρυ, γιατί κι' εγώ όταν κυττάχτηκα, γιά τε-
λευταία φορά, στον καθρέφτη, πήγα νά γελαστώ και νά κάνω
μιά θαθειά υπόκλιση στην νοστιματώτατη κυρία Ρουθ Φίτζεραλδ,

πού έθλεπα μέσα σ' αυτόν! ά-
πάντησε ό Χόλμς, γιατί αυτός
ήταν πράγματι... ή κυρία πού
συνώδεε ό μαθητής του Χάρρυ.

Τήν ίδια όμως στιγμή, ό ά-
στυνομικός πρόσθεσε :

—Χάρρυ, προσοχή!.. 'Ακούω
ένα άμάξι. Θά είνε ίσως τῆς
κυρίας Φίτζεραλδ... 'Α, μάλι-
στα, αυτό είνε... Σταμάτησε
στη γωνία. Τρέξε γρήγορα,
Χάρρυ!.. Τρέχα, πίδα μέσα
και δώσε στην κυρία Ρουθ τήν
έντολή πού σου άνέθεσα.
('Ακολουθεί)

ΤΑ ΛΑΧΕΙΑ ΜΑΣ

Οιανόηπτε άπόφασιν και άν λάθει ή Κυβέρνησις διά τά
λαχεία τών έφημερίδων και τών περιοδικών, ει κ. κ. άνα-
γνώστα μας δέν πρέπει ν' άνησυχούν. Τά δώρα τού Με-
γάλου Λαχείου «Μπουκέτου — 'Οικουγενείας», τά άξία-
ένος έκατομμυρίου, είνε εις είδη και όχι εις χρήμα. Συνε-
πώς θά έπιτραπή νά σερδισί. Και άν άπαγορευθούν ήμωσ τά
χρηματικά δώρα, θά μετατρέψωμεν τά εις χρήμα δώρα τών
'Εξομαδιαίων Λαχείων «Μπουκέτου» — 'Οικουγενείας»
εις είδη αναλλέγου άξιας, κι' έτσι και κάλιν δέν έχετε νά
χάσετε τίποτε άπολύτως.